

MONTÉR KRYÁ TOF

Stáda, 28 leden 2009

Slovo "montér" je v tomto případě opravdu trefné, vyjadřuje totiž přesnou podstatu našeho malého chlápka. Jeho nejoblíbenějšími hračkami jsou dráty, řady, mobily, kamery, mp3, seřadovačky, dále elektronika, a pochopitelně i další spotřební a papírnický materiál. V obývacím pokoji má vyhrazen svůj koutek.

V něm má velkou dřevěnou bednu plnou všech možných hrkacích, zvonících a řachacích blbostí. Někdy cvakají, dají se nějak natáhnout, rozdělají, přeladí, ale pokud z nich nejdou vytápnout baterky, nás po nich ani pes neřekne, natož mimino Kryštof. Právě proto jsou u nás ovládnuty od našeho mošněho v současné době mimo provoz a nesou i jasné známky dvou malých spodních tesáků. Ještě nedávno jsme měli hliněné a kytkové období. Vážně zkušených matek ví, co to obnáší. Kryštof se hluboce zamiloval do našeho rodinného kořte, které doposud nikdo neměl sílu vyhodit. V každé volné chvíli, kdy nebyl nikde zavřen nebo připevněn, se po čtyřech přitiskl k obdivovanému objektu a začal zkoumat, skrývá v jeho stěněch. Občas i ochutnal. Ještě kytky nehojím... Tak tohle máme za sebou, jen občas se mošně posteskne, ale nová kamera, na kterým větším členem domácnosti ledabylo pohozená na kraji pohovky, mu bezpečně spraví náladu. Pokud ovšem není zrovna po ruce něco tak prudce zajímavého, má svůj svůj náhradní program. Zalezl do pokoje starších sourozenců, zaprdel se jim tím a do atníka a zkouší jejich trpělivost. Osmiletá holčička si většinou něco ušlechtilé na své lince psacího stolu a její o rok mladší bratr se jí jakýmkoliv způsobem snaží vytočit. Je v tom opravdu machr. Jejich vzájemné hádání ušlechtilé ale nechává opravdu ledově klidnou. Přesně totiž vím, jaký bude následující scénář... Cmajzne po hlavě čímkoliv, co má nejbližší, on za ním je a vrhne se na ni. A v tu chvíli se na scénu vykulí postava nejmladšího, jejich občas neskonale otravného mladšího bratra. Na koberci ve chvíli svého boje je však snadno spatřitelný, nezáležel v jejich skříních - tam dokáže být tichý a nenápadný, jako ta nejmenší myšička. A v tom situace nabere obrovskou změnu - vidina rozházeného oblečení, které za trpajzlíka maminka opravdu neuklidí, je dokáže neuvěřitelně stmelit. Nejdříve se ozývají z pokoje slabší protesty ze všech které následně vyústí ve výkřiky: "Kryštofe, vypadni!" Podezírám ho, že jim rozumí, proto se jen tak nedá. Proměňuje se v neskutečně zuřivé mimino. Kouše, tahá za vlasy a občas se mu podaří použít nejtěžší kalibr, když se svými nehty vztekle zaryje těmto nosní dírkou. To není fakt nic příjemného... k jeho smůle, osm a půl kilo šivé váhy zatím nemá konkurovat starším sourozencům; je proto rychle zpacifikován, popadnut a potupně vykázan (vynesen a vyhozen) z pokojíčku. Za zavřenými dveřmi se pak můžeme opřít jen vztekat. Naštěstí je splachovací. Rychle se otápe a jde dál objevovat neobjevené. Má štěstí, narodil se do správné rodiny. Na jeho výpravy mu dopřáváme hodně svobody a prostoru. Je nás prostě moc a tak vždycky objeví něco zajímavého, co je poleno níže, než jeden metr... Paula